

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3241/2019
14.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Божидара Вујичића, Зоране Делибашевић и Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Јасика, адвокат из ..., против тужених АД „ББ“ ... и АД „ВВ“ ..., ради накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1136/19 од 18.04.2019. године, у седници одржаној 14.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1136/19 од 18.04.2019. године и пресуда Основног суда у Пожаревцу П1 376/17 од 25.12.2018. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 376/17 од 25.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени да тужиоцу на име накнаде штете за топли оброк и регрес за период од новембра 2014. године до августа 2015. године, солидарно исплате појединачне месечне износе, са законском затезном каматом, ближе означено тим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени АД „ВВ“ Београд да тужиоцу на име накнаде штете за топли оброк и регрес, за период од септембра 2015. године до новембра 2017. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, ближе означено тим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1136/19 од 18.04.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Одбијен је захтев тужиоца да се тужени солидарно обавезу на накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, предлажући да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је закључио да су испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/2014), за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, будући да је Врховни касациони суд у више одлука изразио став у ситуацији када послодавац право запослених на исплату трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, не искаже у платној листи запослених, који се разликује од става израженог у побијаној пресуди.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

Према чињеничном стању, на коме су засноване побијане одлуке тужилац је био у радном односу код првотуженог почев од 05.02.2003. године, а након статусних промена, по основу Анекса уговора са друготуженим од 01.09.2015. године, код друготуженог ради на пословима скретничара. Вештачењем је утврђена висина накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, обрачунато применом Колективног уговора првотуженог („Службени гласник РС“ бр.37/95, 7/00), а која одговара износима ближе означеним у изреци првостепене пресуде.

Нижестепеним одлукама је одбијен тужбени захтев за исплату накнаде регреса за годишњи одмор, као и накнаде на име трошкова исхране у току рада, уз закључак судова да су ови трошкови тужиоцу исплаћени правилно, кроз цену рада, а према општим актима тужених.

Врховни касациони суд налази да је нижестепеним одлукама погрешно примењено материјално право, због чега је чињенично стање остало неправилно утврђено.

Законом о раду прописано је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом, а Законом о изменама и допунама Закона о раду ("Службени гласник РС" бр.61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, поново је прописано и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 1, 5. и 6.), а мора бити исказана у обрачунској листи за све запослене. Почев од 01.01.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорити мањи или већи износ регреса и топлог obroка, од онога који је предвиђен Општим колективним уговором и Законом о раду, али само уколико су донели Одлуку којом су предвидели висину регреса и топлог obroка. Међутим, у конкретном случају тужени у току поступка нису доставили такву одлуку суду, као ни судском вештаку ради израде налаза и мишљења, из чега се основано може закључити да иста није ни донета. При том, висина трошкова на име регреса за годишњи одмор и на име трошкова исхране у току рада, мора бити одређена линеарно за све запослене, односно ови трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у

истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место. Имајући ово у виду, не може се прихватити навод тужених, као ни закључак другостепеног суда, да су запосленима, па и тужиоцу, ови трошкови исплаћени кроз висину цене рада, с обзиром да тужени нису могли да се изјасне о њиховој висини, нити је износ накнаде за регрес и топли оброк исказан у платној листи запослених (па и тужиоца), како је то прописано чланом 105. став 1. и чланом 121. став 1. Закона о раду. На основу изнетог, произлази закључак да су тужени, у погледу исплате наведених накнада, цитиране законске одредбе примењивали на штету тужиоца.

Како је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 3. ЗПП, одлучио као у изреци.

У поновном поступку другостепени суд ће утврдити чињенично стање, имајући у виду примедбе из овог решења, а потом донети правилну и закониту одлуку.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић